

HÖSTMÖTET I SKILLINGE 2016

Foto: Antero Ijäs Nilsson

Deltagarna samlade för det traditionella gruppofotot utanför Scoutgården i Skillinge

För 9:e gången i rad hölls höstmötet i den trivsamma Scoutgården med vacker utsikt över Östersjön.

När gästerna anlände serverades en väkomstdrink. Det blev en trevlig stund med mingel och anmälan. Återseendets glädje gick inte att ta miste på. Vår bok Krigsbarnsminnen och Jean Cronstedts sjunde upplaga av Finlands Långa Ödeskamp fanns på plats för hugade spekulanter.

Ordf. Jean Cronstedt hälsade alla Hjärtligt välkomna samt informerade om vad som hänt sedan sist.

Sedan inleddes medlemsmötet, som ordf. avverkade med sedvanlig bravur snabbt och informativt. Ärenden enligt våra stadgar. Bl.a. redovisade Heikki Aaltonen om vår ekonomi och kommande års budget godkändes. Årsavgifterna oförändrade, ord. 150:- för stödmedlemmar 100:-. Nästa större tillställning blir fi-

randet av Finlandssjälvständighetsdag och julfest den 6:e december på Kurhotellet i Tyringe.

Efter mötet var det den sedvanliga gruppfotograferingen ute i trädgården. När medlemmarna kom in igen var borden dukade med en varsin "röktålamacka". Huvudrätten bestod av varmrökt lax med potatis och grönsaker. Som avslutning serverades kaffe och hembakade äppelkakor som medlemmarna hade bakat. Tack för dessa, mycket delikata.

Det blev en högtidlig avslutning med våra nationalsånger, som sjöngs unisont både svenska och finska nationalhymnerna.

Bland deltagarna var umgänget hjärtligt och trevligt. Alla verkade vara nöjda med eftermiddagen i Skillinge.

Ett stort tack till Leena Strömberg och hennes medhjälpare för detta fina arrangemang. 62 medlemmar var närvarande.

Göinge- och Kristianstadssektionerna

Sommarbuffén smakade föträffligt Immeln's Café, Bistro & Camping

Foto; Antero Ijäs Nilsson

har haft sin sensommaträff förlagd till Immeln, beläget vid naturfagra och sägenomspunna sjön Immeln i nordöstra Skåne, ca två mil norr om Kristianstad. Först intogs sommarbuffé på Immeln's Café, Bistro & Camping, där dagens värd Antero Ijäs Nilsson, Knislinge, hälsade ett 30-tal medlemmar välkomna. Antero fortsatte med att redogöra för Immeln's näringsliv förr och nu med bland annat granitbrytning, mekanisk in-

dustri och turism. Dessutom berättade han om några personligheter, som bott i Immeln. Därefter gavs tillfälle att besöka Immeln's gamla vattentorn med utställning om den svarta diabasen samt om järnvägens historia i Immeln. Träffen, som gynnades av vackert väder, avslutades med kaffe och äppelkaka.

Alpo Persson

Sektion Göinge och Kristianstadssektionen

hade den 23 maj en vårträff i Markaryd. Först intogs lunch på Markaryds värdshus, där dagens värd Alpo Persson, Markaryd, hälsade ett 40-tal medlemmar välkomna.

Programmet fortsatte med ett studiebesök på fd Nibe Braskvärmes, numera Contura, på Hyltevägen, där man guidades runt och kunde ta del av braskamintillverkningen fram till färdig produkt. Robotarnas arbete väckte stor uppmärksamhet. Därefter bjöd Nibe på kaffe, varvid personalchef Benny Torstensson på både ett humoristiskt men framför allt på ett sakkunnigt sätt berättade om Nibes historik och dess nuvarande verksamhet med tillverk-

ning av braskaminer, rörellement, värmepumpar, elpannor och varmvattenberedare. Imponerande att Markaryd har en så stor och framgångsrik industrikoncern. Avslutningsvis ventilerade Eva Jonsson, Strömsnäsbruk, sina synpunkter på krigsbarnsförflyttningen.

Alpo Persson

Årsmötet 2017

blir som brukligt i Eslöv
den 14 mars!

Samling 12.30.

Årsmöte kl 13.00.

**Glöm inte
att boka in denna
dag!!!**

Styrelsen

TERVE

medlemsblad för Sydsveriges Finska Krigsbarn.

Redaktör: **Antero Ijäs Nilsson.**

Skolgatan 4 289 31 KNISLINGE

e-post: **antero.i-n@live.se**

Material till **tidningen** skickas till redaktören.

Ansvarig utgivare: **Jean Cronstedt**

Tryck o layout: **Soini Andersson, BetaTryck**, Tyringe

Föreningens org.nr 802451-7701 **Plusgiro 13 44 19-1**

Adress: sekr. Veikko Bern, Klörrups Backar 157-0

231 95 TRELLEBORG

Trevlig Sommarutflykt till Ven

På morgonen den 6 juli blåste det rejält från nordväst och regnet öste ned. Klass 1 varning för stora nederbördsmängder hade utfärdats. Mot den bakgrunden undrade nog många av oss om alla 42 anmälda deltagare verkligen skulle infinna sig på Ven terminalen i Landskrona. Någon brist på sisu visade sig inte föreligga. Samtliga kom!

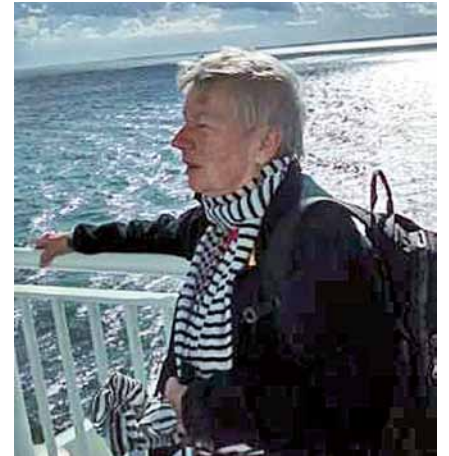
Under den halvtimmeslånga båt färden till Ven upphörde regnet gradvis. Vid färjeläget mötte guiden Tommy Lilja med ett långt regnskyddsförsett traktorsläp, stort nog för oss alla. Därifrån bar det av direkt till den förnämliga restaurangen Spirit of Hven Backafallsbyn, där borden var vackert dukade med vita dukar och tygservetter. Lunchmaten var utsökt god. Mätta och belåtna förflyttades

vi sedan genom Vens underbart sköna sommarlandskap till den tusen år gamla kyrkan S:t Ibb ovanför Kyrkbacken på öns nordvästra sida. Vår kunnige guide berättade fängslande om själva kyrkobyggnaden, dess inredning och levnadsödet för några av kyrkans historiskt kända personer. Den välbevarade altartavlan, en gåva av Tycho Brahe, är Sveriges äldsta extempore oljemålning, målad 1578 av Tobias Gemperlin.

Nästa anhalt blev Tycho Brahemuseet, inrett i den före detta Allhelgonakyrkan från 1800-talet. Denna ligger mitt på Ven, på öns högsta punkt, 46 meter över havet. Där delade Tommy Lilja med sig av sina stora kunskaper om den berömda 1500-tals astronomen. Som erfaren patolog hade Lilja efter ingående forskningsarbete dragit slutsatsen, att Tycho Brahe hade avlidit till följd av urinstämma, 55 år gammal. Då visningen avslutades med besök i den intill liggande renässansparken hade solen brutit genom molntäcket. Återbördade till färjeläget, som nu badade i värmande solsken, gavs vi alla tillfälle att avnjuta kaffe eller glass. För den suveräna guidningen avtackades Tommy Lilja med ett exemplar av sjunde upplagan av FINLANDS LÅNGA ÖDES-

Med Birgitta Berg som utkik kom vi säkert fram.

KAMP. Ett krigsbarns berättelse.

Initiativet till att ha sommarträffen på Ven togs av Timo Haapanen. Heidi Bengtsson hjälpte till med de praktiska förberedelserna. För det lyckade arrangemanget tackar vi dem bägge varmt. Bland deltagarna hade vi glädjen att för första gången på länge återse Paula Steen, medlem sedan startåret 1992. Tillsammans med dottern Anneli hade hon bilat ned från Fredriksdal i Småland. Välkommen gäst var Sixten Andersson från Trelleborg, gammal barndomsvän till Irja och Tore Berggren och granne till undertecknad.

Vid återkomsten till Landskrona gavs tillfälle att inhandla helt nytryckta exemplar av Soinis och SFK-s uppmärksammade bok KRIGSBARNSMINNEN.

Jean Cronstedt

Rauno Juntunen, Huaröd, Kristianstads län

Rauno med fostermor Hildur

Året var 1941 i september månad. Eftersom jag var bara fem år gammal, så har jag inga klara minnesbilder av vad som ledde till att jag blev ivägskickad till Sverige. Tänkte aldrig fråga min far under hans livstid, och nu är det för sent. Själv tror jag, att det var många olika omständigheter, som påverkade saken. För det första så hade jag fått en ny mor – styvmor.

Min egen mor dog när jag var två år gammal. En annan sak var, att vi bodde i Suomssalmi, som var i farozonen under vinterkriget 1939-40. Redan då lär vi ha fått fly från byn. Ett enda minne har jag från flykten. Vi lastades på en mindre lastbil, vars flak var täckt.

Destinationen var Kajana och sen vidare längre bort från staden till Ristijärvi kyrkby och därifrån till Levämäki femton kilometer från byn. Levämäki bestod av sju stycken mindre gårdar, och där bodde min farfar och farmor. Vistelsen där blev inte lång, ty efter krigsslutet var jag tillbaka i Suomussalmi.

Fortsättningskriget

Kriget började emellertid igen året därpå, och man började sända barn över till Sverige. Vad man har berättat för mig, så var jag redan då reslysten, med andra ord sagt, jag var villig att resa till något okänt, ty förhållandena hemma var nog inte de bästa tänkbara på grund av att min far hade gift om sig.

Liksom tusentals andra småbarn blev jag skickad till Sverige, men av själva resan har jag inga som helst minnesbilder. Det enda minnet är framkomsten till familjen i Huaröd var, när bilen kom fram till destinationshuset. Det var inte meningen att jag skulle ha hamnat där, utan på adresslappen stod en annan adress litet utanför själva kyrkbyn. När jag kom dit, så ville mottagarfamiljen inte ha mig på grund av att jag hade en brun fläck på näsan, och så ville de hellre ha en flicka, vilket de också fick. Jag var således det sista barnet i bilen, som sedan körde till mina blivande fosterföräldrar, som sedan tog hand om mig, fast de hade önskat en flicka. Fläcken på näsan visade sig vara följen av jag hade fått choklad att äta vid något tillfälle, och efter en ansiktstvättning så var den borta. Man kan kalla det för den ”lyckliga fläcken”, ty det anser jag ha varit min lycka, att jag hamnade hos Hildur och Gottfrid Andersson i Huaröd.

I september 1941 så började mitt liv i Sverige, och jag anser, att det var min lycka att hamna just hos diversehandlare Gottfrid Andersson. Som femåring har man

ju inte så många klara minnesbilder från den tiden, och liksom för alla andra krigsbarn i byn så glömde man snart sitt första modersmål, men i samma veva så lärde man sig svenskan – i mitt fall Skånskan. Huaröds invånarantal var då omkring 800 personer, men själva centrala delen hade inte så många invånare. I byn fanns förutom mina fosterföräldrars speceriaffär ytterligare två likadana affärer. På andra sidan vägen låg en gammal skola, och där bodde kantorn som även var lärare i den nyare skolan. På samma sida 50 meter bort var prästgården, som i sin tur låg bredvid kyrkan. I dessa hus fanns två flickor i min ålder, och de kom att bli mina bästa lekkamrater, och vi har haft kontakt under alla åren ända tills kyrkoherdens dotter, Birgitta, avled 2013. Den andra lekkompisen, Ingrid, lever än i skrivande stund.

Snett emot mitt hus låg en manufakturaffär, och där syddes kläder till både män och kvinnor. Där bodde Soini, krigsbarn liksom jag själv. Ett par hundra meter längre bort låg byns mjölkaffär, och där bodde en tredje pojke, Erkki. Dit fick jag gå för att köpa mjölk och grädde, för vi hade ju ingen egen ko. Vi pojkar var lika gamla och började i första klass samtidigt 1944, och då var vi ett år äldre än våra klasskamrater. Av någon anledning fick vi finnas vänta ett år med skolgången. Längre bort längs byvägen låg café/bageri, och där fanns också ett krigsbarn, Hilka hette hon. I byn fanns nästan alla yrkesutövare, ty förutom affärerna och bageriet så kunde man hitta

smed, snickarverkstad, målare, byggnadssnickare, slaktare, murare och en fjärdingsman. Spridda längs byvägen låg så också lantbrukare. Byn började med kyrkan och slutade med en lantbrukare ungefär två kilometer längre borta. Man kan väl säga, ett det var en typisk by på landet. I prästgården bodde en som, Bengt, som var fyra år äldre än jag, och han hade gjort en fördämning i bäcken, som rann i närheten av prästgården. Där lärde jag mig med många andra barn att simma.

Detta skedde ett par tre år innan man byggde egen simbassäng i byn. Vintrarna är ju inte så stränga och rikliga på snö som längre norrut, men vintern 41-42 var ett undantag. Höga drivor på byvägen så pass höga, att vägen fick skottas för hand, ty plogbilen kunde inte forcera drivorna. Mina fosterföräldrar hade skaffat skidor åt mig och de spände på skidorna, och sen lyfte man mig från kökstrappan ut på gården. Jag var ju van vid skidor från tiden i Suomussalmi, så det var ingen konst för mig. Däremot var det en annan sak för lärardottern mitt emot Ingrid. När hon såg mig på skidorna på de meterhöga drivorna, så skulle även hon ut och åka.

Hos Göte Nilsson, som ägde manufakturaffär mitt emot, hade vi söndagsskola. Han spelade själv fiol och så sjöng vi och fick höra berättelser. Vi var omkring tio bybor i olika åldrar, som samlades där. Men det var mest flickor. Då och då fick jag följa med till kyrkan och sitta stilla under högmässan. Det lyckades kanske inte alltid. Min fosterfar var med i både kyrkorådet kommunalförvaltningen och hade dessutom hand om kyrkokassan. Om åskan hade slagit ut strömmen i byn, så ringde folk till honom och undrade var felet låg. Han hade näm-

ligen till uppgift att kolla om någon säkring hade brunnit i transformatorn, som låg ganska nära affären. Dessutom var han byns glasmästare. I affärskällaren fanns lager av olika fönsterglas, och där skar han glasrutor efter mått, varpå han satte i nytt glas, spikade fast och kittade. På skämt kallades han av någon för byns ”klockefar”. Dessutom var han med i hemvärnet och Röda Korset liksom min fostermor och deras dotter.

I affären var det inte mycket man kunde göra förutom titta på karamelldisken och taga sig en godis då och då. Något kunde man ändå hjälpa till med som t.ex. väga upp socker, mjöl och andra produkter i 1-kilospåsar. Jag lärde mig göra en strut, där man vägde upp t.ex. snus till gubbarna och karameller till skolbarn. Ibland ringde kunder längre bort från byn och beställde varor, som jag sen fick köra ut med. Till cykeln fanns en kärra, som man kunde spänna baktill på cykeln, och i den kunde man lasta litet tyngre varor, som inte fick plats på pakethållaren. Vid årsskiftet så gjorde man inventering och då kunde jag hjälpa till med att räkna olika varor, för allt skulle ju antecknas. På den tiden var det ju ransonering även i Sverige, och när folk kom för att handla så klippte man ut kuponger för olika produkter. Dessa utklippta kuponger skulle sen klistras på särskilda kartonger, vilket jag kunde göra.

Min fostermor var hemma och ställde och styrde där, för mat skulle ju lagas. I affären hade man ett affärsbiträde, och på min tid så var där en brorsdotter till min fosterfar. Dessutom så hade de en egen dotter, som var tolv år äldre än jag, så hon var ju som en storasyster till mig. Antagligen var det därför de hade önskat sig en flicka, nämligen att deras egen

dotter hade velat så.

På den tiden hade alla höns och så även mina fosterföräldrar. Om somrarna skulle de ha grönt, vilket innebar, att jag fick klippa gräs och kasta det i hönsgården. Hönorna tycktes uppskatta detta. På hösten 1944 var det dags att börja skolan, och vi var tre jämn-gamla pojkar från byn, som började då, men året därpå – 1945 så fanns inte de andra på skolfotot. De hade skickats tillbaka till Finland.

Mitt återskickande till Finland kom inte förrän 1947 och då efter man fått uppskov med återsändandet. Mitt fosterhem låg i andra ändan av byn med både skolorna och kyrkan inom ett stenkast. Till småskolan var det vara ett skutt över stengärdet, sen var jag på skolgården. Det gällde de två första klasserna. Skolan för tredje klassen låg 50 m längre bort, och det var ju inga sträckor att tala om. De som bodde längre bort ung. 3 km eller längre hade skolskjuts.

Åren förflöt sin gilla gång, men sen 1946 kom det besked, att finska krigsbarn ska återsändas till sitt hemland. Det meddelandet fick även mina fosterföräldrar, och det var ju inget glädjebud för någon part. Fosterföräldrarna anhöll om uppskov att skicka mig tillbaka. Man hänvisade till mer eller mindre miserabla förhållanden hemma i Finland. Efter en tid kom beskedet, att jag fick stanna kvar ännu ett år.

Jag hade börjat höstterminen i fjärde klass och fick således avbryta skolgången i oktober 1947. Det var väl inte utan tårar man blev satt på tåget norrut, först till Stockholm, där jag fick vänta på, ja jag vet inte vad, men en dag tillbringade jag ensam på ett rum någonstans i Stockholm. Färden gick sen vidare norrut till Haparanda och Torneå. Där stod tåget och väntade en natt på avfärd sö-

derut. Vi var tre återvändare i kuppén och vi fick sällskap av en nattvakt. Förutom mig själv så var där en flicka från Suomussalmi och en pojke, vars destination jag inte minns. Antagligen var det en banvakt, som gjorde oss sällskap. Jag och flickan kunde ingen finska, men pojken kunde finska, så han samtalade med vakten, som visade upp sin blankslipade pistol, och vi pojkar fick känna på den. Då kändes det att den var tung.

Tåget fortsatte sedan mot Uleåborg och vidare till Kajana, där min far var och mötte mig för att fortsätta med tåg till Ristijärvi, som på den tiden hade en järnvägsstation. Till stationen hade min farfar kommit med häst och släde. Redan då i början på november var det full vinter och fint slädföre. Till min hemby var det 15 km och jag satt inbäddad i släden. Ungefär tre km från själva byn kunde man se några gråa hus, och man pekade på dem och jag förstod, att där borta ligger mitt nya hem. Det var verkligen gråa hus, för timmerstockarna hade ju med åren blivit gråa. Byn låg på två eller rättare sagt tre kullar, och varje kulle låg lite högre upp. Mitt hem fanns på den lägsta kullen, men utsikten var ändå god, ty man kunde se långt bort.

Allting var ju nytt och okänt och olika från vad jag hade det i Sverige. Den allmänna belysningen var ju fotogenlampor både inne och hos korna i ladugården. I början om kvällarna låg jag och bad att få bli tillbakaskickad till Skåne. Man hade lärt mig att bedja. I det stora rummet "Pirtti" stod i ett hörn en murad ugn, som stod för värme där. Dessutom fanns kök och en kammare, där min farfar och farmor bodde och i den andra ändan av huset

Min första cykel

ett rum, där föräldrarna sov, och jag fick sen min liggplats i det sista rummet.

Pirtti var det rum, där allehanda göromål utfördes. Där bakades, slaktades, snickrades och vävdes mm. På sina ställen kunde man se dagsljuset sippra in mellan stockarna på de ställen, där tätningssmossan hade fallit bort. Vid särskilda tillfällen t.ex. födelsedagar kunde det komma släktingar ett par mil därifrån, och då brukade man göra syskonbäddar på golvet, där de kunde övernatta. På den tiden hade man inga gardiner för fönstren. Det var bara de kala och mörka stockväggarna.

Även om jag kom i november månad, så hade man beslutat, att jag inte behövde genast fortsätta med skolgången, och jag tror nog att det var tur för mig. Jag kunde ju bara skånska, och skolan låg fem kilometer bort, och ingen skolskjuts fanns på den tiden. Således fick jag nästan ett helt år på mig att lära finskan, även om jag åter blev försenad i skolgången. Det är en sak som jag numera anser ha varit en fördel. Jag var den ende sverigefararen i hela

kyrkbyn, och det märktes på mina kläder, som avvek från kompisarnas. Jag antar att man var lite avundsjuk på mig, för jag hade andra och avvikande kläder än de andra skolpojkar. Min egen cykel skickade man mig, och så hade jag annorlunda skidor med bindsel och pjäxor, som man hade på den tiden i Sverige. När sen skolgången började hösten 1948 så hade jag acklimatiserat mig väl, och så var jag ju två år äldre än mina klasskompisar, och på så sätt klarade man sig fysiskt, även om det kunde bli oenigheter t.ex. kallade man mig för "Ruotsin keisari" fast Sverige hade ju inte kejsare utan konung. I Sverige kunde det vara det motsatta "en finne".

Under sommarloven brukade jag och min farfar åka till en sjö 5 km bort för att fiska. Med min cykel turades vi om att cykla. I regel så åkte vi tidigt på morgonen vid fyratiden. Först så åkte jag en bit och lämnade cykeln och fortsatte gåendes, och farfar gjorde samma sak, när han cyklade ett stycke. På så vis kom cykeln till användning för oss bägge.

Jag hade en faster, vars man lärde mig att göra och gillra fällor för skogsfåglar som tjäder och orre. Dessa fällor gillrade jag sen efter skolan, och följande dag kontrollerade jag, om någon fågel hade hamnat där. Det var kanske inte så lagligt men så gjorde man, inte bara jag. Och inte så sällan kunde det bli fågelstek. En dag kom jag hem med inte mindre än åtta stycken skogsfåglar av olika slag. På den tiden var ju allting ransonerat inklusive kaffe, men man kunde köpa något som man kallade "verokahvi" eller skattekaffe. Det kunde köpas för högre pris utan kuponger, och en gång cyklade jag till affären en och en halv mil för att sälja en tjädertupp,

som jag hade fått i en fälla. Jag bytte den mot en paket kaffe, som då kostade 500 finska mark. För övrigt under sommarlovet fick man hjälpa till med allehanda saker. Korna skulle ju ha hö till vintern och allting gjordes för hand. Själv hade ingen lie, men räfsan kunde jag använda, och hela sommaren förflöt med detta jobbet. Min far och min fyra år äldre bror högg med lie.

På vintern fälldes timmer, och stockarna kördes med häst till en uppsamlingsplats för att senare köras vidare till pappersfabrik eller sågverk. Där kunde jag inte vara till någon nytta.

Svenskan hade man ingen nytta av i skolan då, och så småningom glömde man lite. Men brev fick jag och svarade nog också på dem. Då och då fick jag även paket från Sverige.

Fjärde och femte klass förflöt så i Ristijärvi. På våren var det tal om att jag får åka tillbaka till Huaröd under sommarlovet. Tågbiljetten från Kajani till Kristianstad skickade man hem, och genast ett par dagar efter skolslutet den sista maj så var jag på resande fot igen. Det blev samma rutt som vid ankomsten två år tidigare med den skillnaden, att nu åkte jag tillbaka till Skåne. Passet var giltigt i tre månader, så det var nog meningen, att jag skulle återvända och börja i skolan igen i Finland. Men väl framkommen till Huaröd, sökte fosterföräldrarna förlängning på passet, och efter en tid så kom beskedet: Passet giltighetstid hade förlängts med fem år. Det innebar, att jag hann fylla 18 år innan passet blivit gammalt, och det betydde också, att jag då kunde söka svenskt medborgarskap, eftersom jag fyllt 18 år. Det gjorde jag också – Under tiden gick jag på

realskolan i Hörby, och avlade examen 1955. Samma år på hösten skulle jag göra lumpen.

Under en lektion det sista året i Hörby berättade adjunkten i engelska om en elev han hade haft något år tidigare. Denne hade varit på sjön som telegrafist och hade sänt vykort från olika platser, där han hade varit under sjöresorna. Detta kom jag att tänka på, när det var dags för mig själv, att tänka på ett yrke eller jobb efter skolan. I Karlskrona utbildade man då telegrafister till krigsfartygen, och jag fick idén att söka som telegrafistelev och efter en del inträdesprov blev jag antagen, och värvade mig på två år, vilket var obligatoriskt för utbildningen. Efter ett år med idel läsning och träning fick jag anställning på kryssaren Tre Kronor men efter några månader fick jag förflyttning till jagaren Uppland, som blev mitt ”hem” följande år. Under den tiden började mitt sjömansliv med besök i främmande hamnar. Med Tre Kronor besöktes Riga i Lettland, som då var under ryskt styre. Med jagaren Uppland besökte vi Rotterdam och Edinburgh i Skottland. Efter de två åren fick jag emellertid ingen telegrafistlicens i handen, utan den erhöll jag först efter sex månaders skolning på Televerkets skola på Hornsgatan i Stockholm. Redan innan skolningen var färdig och licensen i handen, hade jag fått anställning på ett fartyg. Rederaktiobolaget Clipperline i Malmö hade en tanker m/t Atlantic Clipper, och på den tankern fick jag mitt första jobb som telegrafist. Man hade flaggat ut båten, och den seglade under Liberias flagga = bekvämlighetsflagg. Det betydde, att lönerna var skattefria och betalades i US \$ dollar. Min lön då var 300 dollar.

Mer om sjömanslivet som telegrafist i nästa brev.

AKTUELLT

Planerade träffar och möten under 2016

Träffpunkt Finland

10/11 Klockan 13,00, på Senioren

Kontakt: **Anita Sjöholm**

tel. 0451-148 38

Timo Haapanen

tel. 0451- 817 80

Sydvästan saknar för tillfället lokal.

Kontakt:

Markku Juntunen,

tel. 040- 43 77 27

Sydöstan har sina träffar i Församlingshemmet i Ystad.

Kontakt: **Börje Dahl,**

tel. 0411-729 69.

Göingesektionens

Kontakt:

Alpo Persson,

tel. 0433-714 92.

Kristianstadssektionen

Kontakt:

Antero Ijäs Nilsson,

tel. 070- 626 48 61.

NYA MEDLEMMAR

Nya ordinarie medlemmar:

Leila Suhonen, Marieholm,
Rolf Ekström, Everöd.

Stödmedlemmar:

Astrid o Rolf-Mats Cronstedt,
Malmö
Carin och Einar Cronstedt,
Vintrie,
Elisabeth Olsen,
Strömsnäsbruk
Gun-Britt Rytkölä, Hästveda.

Vi hälsar de nya medlemmarna välkomna i vår krets

Välkomna

att fira både julfest och självständighetsdag

den 06 december kl 12.30 på Tyringe Kurhotell.

Goda tågförbindelser, bra parkeringsmöjligheter.

Kl 12.30 samling i stora matsalen och anmälan.
Vi värmer oss med lite glögg!
Ordf. Jean Cronstedt hälsar välkommen

Kl 13.00 Vår sanne finlandsvän Sten Kindlundh berättar om VINTERKRIGET, bakgrund och förlopp.

Kl 13.30 Julbuffén är framdukad. I denna ingår mat, vatten, must eller lättöl.
Därefter Kaffe och godisbord.
Önskas mera i dryckesväg beställes detta och betalas vid bordet.

Musik: **Arja Jantunen** underhåller och leder allsång.

Dragning på lotteriet.

Avslutning med Nationalsångerna

Tag gärna med en lotterivinst. OBS! Inte inslagen!

Priset är subventionerat av SFK och kostar endast 250:-/person.
Vi vore väldigt tacksamma om ni betalar med jämna pengar !
I detta pris ingår glögg och julbuffén.

Anmälan senast den 01 december till Heidi Bengtsson, mobil; **070 – 658 16 06**
eller e-post; **heidi.bengtsson@hotmail.se**
Anmälan är bindande. Glöm inte namnskylden!

För dem som önskar bo över på Kurhotellet är priset 1095:- för dubbelrum inkl. frukost.

Bokning av rum görs i samband med anmälan till Heidi Bengtsson.

Bifogar inbetalningskort för årsavgiften 2017, att betalas senast den 28 februari 2017! Glöm inte att skriva avsändare på blanketten!

Vår bok KRIGSBARNSMINNEN finns att köpa på plats.

VÄLKOMNA!

Styrelsen/Veikko Bern, sekr